

i hvert Fald i nogen Grad, er det naturligt, at ogsaa Staten vender tilbage til det, som oprindeligt var Forholdet, at den betragter Tilvejebringelse af Hovedveje som en Opgave, der i høj Grad har Interesse for Staten. Ikke at jeg ønsker, at Staten skulde overtage det hele, men jeg mener, at Staten bør bære sin Andel af Udgifterne, og dette sker jo allerede for saa vidt, som man har lagt en meget væsentlig Del af Automobilskatten over til Kommunerne.

Naar man nu fra alle Sider taler om Ønskeligheden af Skattelettelse, saa maa vi fra konservativ Side have Lov til at sige til de forenede sejrige demokratiske Partier, at de bør ikke glemme deres egen Andel i den Udvikling, vi er kommet i, men de bør gaa ud og sige til deres Vælgere: Vi har jo søgt og faaet Tilslutning fra jer netop til Gennemførelse af hele det store og smukke sociale og kulturelle Program, som skal og maa føre til Skattebyrder af den Art, vi nu staar overfor... (*Martin Hansen*: Hvilke tænker De paa?). Det behøver jeg vist ikke nærmere at forklare; jeg tror, at denne Uvidenhed er for specifik til, at det har Interesse at ofre Tid derpaa.

Med Hensyn til Skattelettelse er der i øvrigt en betydelig Forskel paa, hvad man forstaar herved fra konservativ Side, og hvad man forstaar fra socialdemokratisk Side. Naar vi fra konservativ Side taler om Skattelettelse, forstaar vi derved en Lettelse af Skattetrykket. Men man har Indtrykket af, at naar den højtærede Finansminister taler om Skattelettelse og siger til Skatteyderne: Hvad hyler I for? eller som der stod i en gammel „Klods-Hans“: Hvad græder De for, 22, jeg er jo hos Dem? Saa forstaar Ministeren ved Skattelettelse noget helt andet, nemlig dette, at han ved Hjælp af Skatten letter de paagældende for en Del af det jordiske Mammon, som dog kun vil være til Skade for deres sjælelige Velfærd.

Overfor den meget besværlige Vej, der maa vandre ad for at naa til en Skattelettelse, her taget i konservativ Forstand, vil det imidlertid være nyttigt at fremhæve, at den hurtigste Vej til en Lettelse af Skattetrykket, den gaar derigennem at faa Erhvervene i Gang; det arbejdende Samfunds Evne til at bære er betydeligt større end et vegeerende Samfunds Evne, og i Øjeblikket vegeerer det danske Samfund erhvervsmæssigt set for store Omraaders Vedkommende. Dette kan man jo læse bl. a. af de stigende Toldindtægter. I Fjor udtalte den højtærede Finansminister sin relative Glæde over en

Nedgang i de indirekte Afgifter. Noget saadant hørte vi ikke i Aar, ganske simpelt fordi der er Stigning, og naar Told i al Almindelighed er en Finansminister af den højtærede Ministers Type modbydelig, saa maa jo dog den Told, som fremkommer ved Indførsel af færdige Varer, i særlig Grad være vederstyggelig, og det er jo det, der er Tilfældet; den Told, der nu kommer ind, hviler i ikke ringe Grad paa færdige Varer, som vi godt kunde forfærdige her i Landet, mens vi nu betaler vore Arbejdere en Understøttelse for at undgaa dette.

Den brede demokratiske Front, som erhvervsmæssigt er etableret, er i Virkeligheden ingen Front, men en Ring eller rettere en Trekant med Front indad, hvor man ligger og spændt iagttager hinanden, skævende snart til den ene Side og snart til den anden, om der nu ogsaa holdes Linie, om der ikke brydes ud. Og naar man taler saa stærkt om, at der maa ingen Byrde lægges paa de ubeskyttede Erhverv, saa tillader jeg mig at spørge de Herrer, som taler saaledes: Er da Forholdet dette, at hele den Arbejdsløshedsunderstøttelse, som udredes, ikke lægger nogen Byrde paa disse Erhverv? Thi hvis det ikke er Forholdet, hvis man ikke vover at staa op og sige dette, saa er Spørgsmaalet jo et ganske andet end det, som man nu skubber frem i Forgrunden.

Om det Forslag, der fra vor Side er fremsat, talte det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, og jeg skal derfor gøre nogle korte Bemærkninger derom. Det ærede Medlem paaviste, at han og Dr. Brandes allerede i Foraaret havde talt om, at denne Skat mere end dækkede det Beløb, som man havde haabet at faa ind derved. Det samme hørte jeg adskillige Gange paa Vælgermøder Landet over: at man skulde se at spare denne Skat; det kom ogsaa frem paa et konservativt Repræsentantmøde, saa vidt jeg husker. Tanken laa jo ret nær, men Svaret maatte den Gang blive, at Tiden var endnu ikke moden dertil. Formaalet med Loven var, som det saa stærkt og saa rigtigt blev understreget af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard i Gaar, at faa en Formindskelse af Seddelomløbet. Dette var i Marts og April i Aar ca. 411 Mill. Kr., i Juli 389 Mill. Kr. og er nu 363 Millioner. Tager man Forholdstallene, idet man tager Førkrigstidens Seddelomløb som 100, var Tallet i Marts 280, i April 269, i Juli 248, og det maa altsaa nu ligge adskilligt lavere og meget nær ved det Tal, som maa være det rigtige. Derfor er Tiden nu inde til at